

КРЪВОВЕЩ

КНИГА ТРЕТА

СЮЗАН ДЕНЪРД

Превод от английски Иванка Владимирова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Bloodwitch*
Copyright © 2019 by Susan Dennard
Map by Maxime Plasse
All Rights Reserved

Превод Иванка Владимирова
© Егмонт България, 2021
Редактор Надя Кальчева
Коректор Таня Симеонова
Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Алианс Принт“ ЕООД, София, 2021
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2569-5

На Уитни

*Онова, което е тъй близко, тя не може да види.
Нишка, паднала от тъканта, понесена от ветровете
на огъня.
Нож с две остриета.
Кръв върху снега.
От „Плачът на Еридиси“*

ПРЕДИ ТРИНАЙСЕТ ГОДИНИ

*М*оже би днес ще е различно.

*Вече три пъти бият камбаните над портата, от-
както момчето играе с другите. Цели шестима. Никога до-
сега толкова много деца на неговата възраст не бяха припар-
вали до него. Със сигурност не бяха го допускали в играта на
лисица и кокошка.*

*И със сигурност никога не се беше усмихвал толкова мно-
го. Бузите чак го боляха от хилене, но не можеше да се спре.*

*Лизъл го настига. Тя е лисицата в този кръг на играта,
а момчето е единствената останала кокошка. Тя се смее.
Момчето се смее. Чувството е хубаво, изпълва гърдите му.
Бълбука нагоре в гърлото му като извора зад спалните по-
мещения.*

*Не може да си спомни дали преди днешния ден някога
изобищо се е смял. Иска му се тази игра да не свършва никога.*

*Лизъл го хваща. Тя е по-голяма, по-дългокрака и пъргава
по начин, твърде различен от останалите аколити. Мом-
чето чу вчера наставника си да обсъжда възможността да я
преместят в следващото, по-горно ниво на обучение.*

Лизъл блъсва с ръка рамото на момчето.

– *Хванах те!*

Пръстите ѝ се заравят в провисналия лен на манастирската му туника. Тя го дръпва силно, принуждавайки момчето да спре.

То се смее с висок, ликуващ глас. Дори мускулите на стомаха му го болят вече, а бузите му – о, бузите му!

Ето защо му отнема малко време, преди да забележи, че Лизъл е спряла да се движи. Твърде щастлив е да усети как чудовището вътре се пробужда.

И тогава друг от аколитите – Керта, която беше първата уловена кокошка, – извиква:

– *Лизъл? Добре ли си?*

Момчето разбира какво се случва. Обзема го паника, не може да разсъждава. Стомахът му го свива.

Пусни, казва си. Пусни, пусни, пусни. Ако не го направи, Лизъл ще умре, точно както умря кучето му. Но това е по-лошо, отколкото загубата на Ботуши. Това е човек. Това е момиче, с което играеше само преди миг. Това е Лизъл.

– *Какво ѝ е? – приближава се Керта, все още спокойна. Само объркана.*

Пусни, пусни, пусни.

– *Тя защо не помръдва?*

Момчето залитва назад.

– *Моля те – казва то на чудовището в него. Или пък се обръща към Лизъл. Или пък към Керта. Към когото и да е, стига да накара кръвта на момичето да се задвижи отново.*

Ако не го направи, мозъкът на Лизъл ще спре да работи. Тя ще умре.

Точно като Ботуши.

Сега Керта забелязва ужаса на момчето, останалите деца също го забелязват.

– *Какво направи? – настоятелно пита едно момче.*

– *Нарани ли я? – обажда се друго.*

– *Кръвовещ – обявява трето, един побойник на име На-*

тин, и точно тогава момчето го вижда: внезапно разбират, проблясващо в очите им. Как дъхът на всички секва, как вратовете им се извърщат.

Сега те знаят защо другите деца не искат да играят с него. Сега те знаят защо го обучават отделно от другите аколити. Сам с монахинята Иврен.

Няма значение, че секунди по-късно Лизъл кашля и се привива върху камъните. Няма значение, че е жива и че чудовището си е отишло. Няма значение, че това беше инцидент, че момчето никога умишлено не би я наранило.

Вредата е сторена. Усмивките ги няма. Крещенето, отбягването, омразата – отново се върщат, както винаги е било.

Мятат камъни по него, докато тича с все сила към извора зад спалните помещения. Стар водоем, който вече никой не използва. Обрасъл с тръни, през които само той може да премине, защото раните му винаги зарастват.

Болката от драскотините прорязва съзнанието му. Този храст има сякаш остри зъби. За малко го разсейва, както и капчиците кръв, капещи във водата, до която стига.

Свлича се на каменния бряг, засрамен, защото не само кръв пръска по студените води. Знае, че плачът не е присъщ на монасите.

По-лошо от сълзите обаче, по-лошо от злостната захапка на тръните, по-лошо от белезите от камъните на децата, са мускулите на бузите, които още го боляха. Напомняне за онова, което имаше. За онова, което преживя за няколко свършени часа.

Родил се е чудовище, ще умре като чудовище, а на чудовищата не се полага да имат приятели.

ЕДНО

Кръвта изглеждаше свежа в дъжда. Плачеща, просмукваща, струяща на места дори, водата от бурята обливаше раните по трупове, разлагачи се дни наред. Гранитната скална основа не би приела жертвоприношението и река от кръв запълзя надолу, следвайки наклона, и заклокочи около ботушите на Едуан. Толкова много миризма на кръв, която се смесва срещу магията му, толкова много мъртви, които погледът му да обхожда.

Това бе третото клане, което откри за две седмици. За трети път бе последвал въздушна касапница, за трети път подушваше влажни пещери, усещаше хватките на стиснати до бяло пръсти сред сечта. Настигаше вече по умелост атакуващите.

Настигаше вече по умелост хората на баща си.

Четири пронизвания в корема на Едуан бликваха, щом поемеше дъх, превит от болка. Трябваше да остави стрелите там, където бяха ударили, трябваше да остави нишковещата да ги премахне внимателно с ръцете си, вместо да ги изтръгва веднага щом пробиваха стомашната стена. Двайсетгодишен навик обаче е трудно да се промени за две сед-

мици само.

А и не бе очаквал шиповете.

Едуан поемаше въздух на пресекулки, а дъждът се стичаше в отворената му уста. Нищо не го задържаше тук, ароматът, който се надяваше да открие – онзи, дето следваше две седмици поред, навлизайки все по-дълбоко в Сирмаяните, – не беше наблизно. О, летният пирен и невъзможните избори, които бяха белязали кръвта ѝ, бяха все още тук, но тя бе продължила нататък. Още преди атаката, предполагаше той, ако ли не, навярно е сред многобройните трупове.

Преди Едуан да се отвърне от труповете и да поеме към гората с вечнозелените дървета, откъдето бе дошъл, нова миризма на кръв погъделичка ноздрите му. Смътно познат, сякаш някога бе срещал притежателя и си бе направил труда да да каталогизира кръвта на този човек, но не бе я скътал, за да я помни завинаги.

Миризмата беше остра. Жива още.

Между два удара на сърцето той смени посоката. Трийсет и четири стъпки над тела със зейнали усти. Дъждовните пръски в очите му го принуждаваха да премигва отново и отново. После каменната шир отстъпи място на мъхест килим, омазан в червено. Още тела, от всякакви възрасти, във всевъзможни пози, покриваха плътно земята – навярно е имало опит за бягство. Квадратните номатски щитове на гърбовете им обаче не бяха направили нищо да предотвратят засадата пред тях.

Кръв, кръв и празни очи, накъдето и да погледнеш.

Прекоси нататък през телата, докато най-сетне стигна до полюшващите се иглолистни дървета. Миризмата, която беше доловил, бе по-силна тук, но земята, покрита с борови иглички, след бурята бе хлъзгава и опасна. Едуан нямаше желание да пада. Можеше да изцери всяко ожулване, всяка счупена кост, но това не означаваше, че няма да го боли.

Или допълнително да източи магията му, което си беше

проблем сега. Коремните рани особено трудно се лекуваха.

Едуан вдиша. Издиша. Броеше, наблюдаваше, чакаше, докато кръвта му капеше, а светът чезнеше. Не беше на себе си. Тялото му сякаш бе чуждо.

Продължи да се движи.

И тогава, през далечния тътен на гръмотевиците откъм юг, той чу човешки стон:

– Помощ!

Думата изостри сетивата му, изопна гръбнака му и в него избликна нова енергия.

Закрачи по-бързо. Дъждът се разплискваше под ботушите му. Гръмотевици гръмовно раздираха небето на юг. Тръгна по пътеката сред смърчовите, чиито стволове проскърцаха като кораби в морето. Знаеше, че това е номатски път. Знаеше, че е възможно да го дебнат капани като онзи, който задейства наред със сутрешния триумф.

– Помощ.

Гласът беше по-слаб, но по-близо – както и натрапчивата миризма на кръвта на този умиращ човек. Монах, осъзна Едуан, щом най-сетне премина падината, в която потокът набъбваше от бурята. Три стъпки по-нагоре на хълма легеше мантия с ръждивокафяви петна. А три крачки по-натък, притиснал гръб о падналия дънер, притежателят на мантията притискаше коремните си рани.

Рани като на Едуан, получени от капани, предназначени да предпазват номатското племе. За разлика от Едуан обаче този човек не беше отстранил стрелите.

За кратък миг Едуан си помисли, че може да помогне на мъжа. Че би могъл да използва остатъка от силата си, за да спре кървенето на мъжа. Беше го правил и преди, с Иврен; можеше да го стори отново. Необятният град Тирла беше на не повече от половин ден път.

Но дори Едуан да можеше да поддържа такава мощ в сегашното си състояние, не би могло да има изцеление на

дълбоката рана от меч върху бедрото на монаха. Бедрената артерия беше напълно разцепена и макар проливният дъжд да изчистваше кръвта, от артерията бликаше още, по-бързо.

Оставаха му само броени минути живот.

– Демон – избоботи мъжът. От краищата на устата му се стичаше кръв по набраздената от белези брадичка и се сливаше с дъжда. – Аз... те помня.

– Кой ти стори това? – попита Едуан. Нямахше излишно време за имена или безполезни спомени. Ако някой е бил обучен да причинява смърт, то това бяха карауените. И ако някой би могъл да помогне на Едуан да намери смисъл в това клане, това беше умирацията пред него.

– Пуристи.

Едуан примигна. Дъждовните капки се разпръснаха от миглите му. За пуристите обаче, макар да бяха противни членове на човечеството, не беше известно да извършват насилие. Освен...

Освен ако пуристите изобщо не са били пуристи.

– Помогнете ми – умоляваше мъжът, стиснал раната на бедрото си.

При тази гледка гняв изпълни душата на Едуан. Монасите наемници се изправяха пред прегръдката на Пустотата без страх, без да молят. Да видиш как отчаянието помрачава очите на човека – беше погрешно. Напълно погрешно.

Въпреки това Едуан все още усещаше как магията му се разпростира. Кръжеше в спирала около белия огън и желязната руда, които изграждаха монаха такъв, какъвто е. Безсмислено усилие – във вените на мъжа беше останала толкова малко кръв, че сякаш се опитваше да хване вятъра. Колкото и здраво да стискаше, магията му се оказваше напразно.

– Защо не си използвал камъка си? – попита Едуан и яростно изгледа ухото на мъжа. Там блещукаше опалът на карауените, в готовност да призове други монаси в случай

на извънредна ситуация.

Раненият поклати глава едва забележимо.

– Из... не да-да.

Думата излезе, задушена от кръв, лицето му ставаше по-бледо и по-бледо с всеки поет дъх.

– Обучен съм... по-добре.

„Невъзможно“, искаше да каже Едуан. *Никой не е обучен по-добре от карауенски наемник.* Но тогава мъжът се закашля и посегна към устата си, и Едуан осъзна, че той имаше обгорените ръце на ковач, сведените рамене на човек, работещ в ковачницата.

Монах занаятчия. Най-малко подготвен за бой от всички карауени. Защо изобщо този човек беше тук, далеч от манастира и далеч от поста си?

Устните на Едуан се разтвориха, за да го попитат, но преди думите да се появят, последният дъх на монаха се изплъзна от пробитите му дробове. Сърцето му затихна. Целият живот изчезна от кръвта му.

И Едуан остана втрещен в поредния труп, загниващ под дъжда.

ДВЕ

Изьолт си помисли, че той навярно няма да се върне. Цяла нощ тя го чакаше – още от здрач, когато Едуан за пръв път тръгна напред да огледа пътеката.

Слънцето залезе, луната изгря, дъждът заваля. Луната залезе, дъждът утихна. Докато накрая, на зазоряване, влажна мъгла обви планинския склон. Едуан все още не се появяваше.

Логично погледнато, Изьолт знаеше, че е малко вероятно той повече никога да не се върне. След всичко, което бяха преживели заедно, защо би я изоставил сега? Две седмици беше стоял до нея. Две седмици напътстваше Сова и Изьолт нагоре към Сирмаяните, без заплащане или принуда да продава натагък.

Интуитивно обаче Изьолт намираше хиляда причини, поради които кръвовещият никога не би се върнал. Хиляда оправдания – дали пара, дали компания, – заради които е влязъл в мъгливата гора по здрач и никога не би се върнал.

Историята, от чийто блясък избледняха другите, щом първите лъчи на слънцето изпъзяха иззад планинските върхове, беше, че той е нейде надалеч не по своя воля, а заради похитител. Или рана.

Или смърт.

Тази вероятност я накара да закрачи по чакълестата поляна до лагера им. Десет стъпки в едната посока. Обръщане. Десет стъпки в другата посока. Обръщане. Не изпускаше от поглед тесния вход, водещ до суха, уютна пещера, творение на Сова. Вътре планинският прилеп на момичето, Боровинка, се свиваше ревностно около сгушилото се дете, потънало в сън, оставяйки малко място за някой друг.

Не че Изьолт щеше да спи, ако беше там. От дни наред сънят ѝ беше враг. Откакто огънят и гласът, които властваха над него, бяха пропъзтели в нейните сънища. *Изгори ги*, шепнеше злобно лице, погълнато от пламъци. Всяка вечер той идваше при нея. *Изгори ги всичките*.

Беше се опитала да го разцепи в съня си. Опита се да прекъсне нишките и да развали огнената му магия точно както бе направила, когато се събуди в Спорните земи, но мъжът се беше само изсмял, докато пламъците се извиха нагоре. Пламъци, които бяха твърде истински, както беше научила онази първа нощ, когато Едуан я беше разбудил. *Отхвъркнал въглен от лагерния огън*, бе ѝ казал той, *и твърде много съчки наоколо*.

Изьолт не се и опита да му противоречи. Не можа и да заспи отново и от тази липса на сън не бе в състояние да говори с Есме защо това се случва. Защо огневещера, когото бе убила, сега сякаш живееше в нея.

Тази нощ обаче очите на Изьолт не горяха от изтощение. Искеше да си тръгне – искаше да се разходи между онези борове точно както Едуан бе направил по здрач, и да претърси всяко кътче в усойната местност, макар и да знаеше, че ще е напразно дирене: Едуан беше твърде умел, за да остави следи след себе си.

Освен това тя трудно можеше да напусне Сова.

Или Едуан щеше да се върне, или не, а Изьолт щеше да крачи напред-назад, докато намери отговор.

Изьолт чу как той приближава, преди да го е видяла. Така неприсъщо беше това за вечно предпазливия кръвовещ, че

тя извади от ножницата на кръста си абордажната сабя. В тези гори имаше мечки. Също и планински котки. За разлика от хората, те нямаха нишки, чиито багри да трептят и извиват над тях, подсказвайки на Изьолт какво чувстват и с кого са обвързани.

Ала не безнишко животно се препъваше покрай дърветата оттагък, а безнишковият кръвовещ. В мига, когато тя видя карауенската пелерина на Едуан, озаряваща сенките между дърветата, разхлаждащо облекчение се разля през тялото ѝ. Докато не разбра, че нещо не е наред.

Той накуцваше откъм гората, а очите му, щом се плъзнаха нагоре към нейните, бяха подпухнали и безпомощни.

– Всички са мъртви.

Вестта се разнесе дрезгаво и смирено. Едуан се олюля.

Облекчението, което бе изпитала, бе посечено от ужас. Той беше ранен. Зле.

Без да се замисля, Изьолт се стрелна към него и спусна ръка на гърба му – там, където пръстите ѝ напипаха напоещите от дъжда пера на стрелите. Безброй стрели стърчаха от него като бодлите на морски таралеж и сега, когато го огледа, тя видя, че пелерината му е разкъсана и цялата на кафяви петна.

Едуан се свлече върху нея. Дишаше бързо, на пресекулки. Кристалночистите му очи почервенияха. Каквото и да се случваше, той очевидно нямаше да може да се изправи още дълго, а Изьолт не искаше той да припадне върху нея. Точно там, където Сова можеше да излезе и да го види. Момичето имаше склонност да разрушава земята, когато беше разстроено.

Има един извор по-нагоре, помисли си Изьолт, съставяйки набързо план. Ще мога да го почистя там, без Сова да ни намери, и да изсуша дрехите му на утринното слънце. Само трябваше да попречи на Едуан да изпадне в безсъзнание, преди да стигнат до водата.

Болезнено бавно тя поведе Едуан нагоре по склона. Кле-

пачите му трептяха, краката му се влачеха. С всяка стъпка ледът в корема ѝ сплиташе нови възли. Както и всяка стрела, която тя преброи – общо седемнайсет. Повече от достатъчно, за да убие обикновен човек, но Едуан не беше обикновен човек.

Но Изьолт го беше виждала пронизан с двойно повече стрели преди. Тук се случваше нещо друго. Нещо изначално не беше наред. По някаква причина той като че ли не се изцеряваше. Неговата кръвовещерия не потушаваше и не почистваше, не изхвърляше стрелите и не сплиташе наново тялото му, както бе виждала да се случва преди.

– Ранен ли си някъде другаде? – Изьолт запрати въпроса в ухото му. *Стой буден, бъди буден.* – Има ли рана, която не мога да видя?

– Стрели.

Отговорът бе неясен. Безполезен.

Тя смени тактиката.

– Това ли нараняване ти отне толкова време да се върнеш?

Изсумтяване, едва забележимо кимване. А след това:

– Има оцелял.

Изьолт се напрегна.

– Жената от племето на Сова?

Едуан бе следвал уханието на тази жена вече почти две седмици. Два пъти бяха попадали на онези кланета и два пъти уханието на жената продължаваше да се носи. То навярно щеше да ги отведе до третото. Но когато Изьолт се взря в лицето на Едуан, за да потърси отговори, единствено то, което чу и видя, бяха бледните му страни и хрипящото му дишане.

– Жената беше ли там? – притисна го тя. Отново не получи отговор, така че се отказа. Бяха стигнали до извора – благодарение на Луната майка – и изтощението, което бързо настигаше Изьолт. Страхът беше в състояние да поддържа умореното ѝ тяло само дотолкова.

Изьолт доведе Едуан до един нисък камък до чистия вир, образуван от извора. Потокът, който се стичаше надолу по планината, се беше удвоил за една нощ, благодарение на дъжда. Тя напрегна всяко свое мускулче, за да облекчи болката на Едуан, докато заеме седнало положение. От гърлото му се изтръгна стон. Болка изкриви лицето му. Тя чуваше как скърца със зъби.

Дори в най-страшните пламъци на бойното поле, дори в обляното от лунна светлина море до фара, тя никога не го беше виждала да страда така. Тя го заобиколи, докато го придържаше за рамото, за да го държи изправен. Щеше да ѝ се наложи да среже пелерината, за да изчисти...

– Побързай – каза той и с тази заповед Изьолт загуби всякаква надежда, че ще се справи. Нямахме време за губене. Само се надяваше, че Сова няма да се събуди скоро.

Тя стисна първата стрела и дръпна. Миниатюрни бодлички остъргаха плътта му и я опръскаха с кръв. Едуан стенеше през зъби, накланяйки се назад, докато Изьолт откършваше една по една стрелите от плътта му. Край глезените ѝ се издигна купчинка от окървавени бели пера и кедр.

Когато измъкна и последната, бялата му пелерина вече бе изпъстрена със свежо червено. Тялото му се наклони напред и се свлече и единственото, което го предпазваше да не падне с главата надолу във водата, беше желязната хватка на Изьолт около врата му. След като отстрани и последния наконечник на стрела, тя заби петите си в чакълестия бряг и го придърпа обратно. Искеше да го изправи, за да могат заедно да се отдалечат от все по-дълбокия вир.

Ала Едуан се свлече на земята. Тя едва успя да го хване, за да не се удари в земята, но коленете ѝ се огънаха под тежестта му. Тялото ѝ се сгромоляса върху камъните и болката премина по костите на седалището ѝ. Гърбът ѝ се удари в голям речен камък, а главата ѝ силно изпука.

Потокът се разлюля. Очите ѝ изгаряха от внезапни сълзи.

– Едуан – извика тя с дрезгав глас, но не получи отговор.

Магията най-сетне го беше завлякла в света на сънищата. Нямаше да се събуди, докато не се излекува.

Това означаваше, че Изьолт е в капан под него, докато в гърдите ѝ набъбваше... нещо.

Тежък си – каза тя и се опита да го отмести. Но не ѝ бе останала енергия. Нямаше достатъчно сила да премести натежалото му, хлъзгаво от кръвта, отпуснато, сякаш мъртво тяло. Главата му, спокойна и неподвижна, лежеше на рамото ѝ.

Той беше толкова топъл, притиснат ѝ нея, че дори не усещаше студената утринна ласка по кожата си. После отново усети как онова нещо набъбна в белите ѝ дробове. Топло. Шипящо. Докато най-накрая избухна в невъздържан смях, който се разнесе на хиляда мили разстояние. Това беше нечие друго откачено забавление. Нечие друго уморено тяло и целунат от огъня ум. Нечие напъпващо главоболие и подпухнала черепна контузия.

Изьолт се беше озовала на безброй мили от дома си, прикована към скалите от мъж, който някога е бил неин враг, докато в събуждащата се гора наблизко чуруликаше орехче, докато малка земновещица и нейният планински прилеп спяха в пещерата в крайречните земи надолу.

Ако можеше Сафи само да ме види сега.

Неспособна да се бори повече, клепачите на Изьолт се затвориха и светът затихна.

Жегата пращи. Летят дървени съчки и жарава.

– Бягай.

Кръв капе от устата на майка му, докато говори.

Изпръсква лицето му.

С омазани в червено ръце тя се избутва нагоре. Иска той да изпъзни изпод нея. Иска той да избяга.

– Бягай, дете мое, бягай.

Той не бяга. Не помръдва. Чака, както винаги, пламъците да го обхванат и светът жив да изгори.

* * *

Едуан е сънувал този кошмар и преди. Заклещен и кървящ, докато пламъците прииждат все по-близо. Жегата се разгорява към него, димът обгаря дробовете му. Но вместо огнената шатра, която беше свикнал да вижда, вместо бурята, за която знаеше, че ще връхлети, той откри само синьо небе и леки, пухкави облачета. Вместо вонята от съсирената майчина кръв, той усети само слабата смрад от своята.

Болката в гърдите му обаче беше същата. Стрдание, което не му даваше да се движи, което спореше с последните думи на майка му. *Бягай, дете мое, бягай.*

Едуан се опита да се обърне, както винаги правеше в съня, но без успех. Само дето този път можеше лесно да завърти главата си. Стрелите и смъртта, които обикновено го приковаваха, не лежаха върху него. Вместо това, внезапно осъзна, съвсем объркан, че той бе приковал някого под себе си.

Зяпна от изненада, пред погледа му, осеян с огнени пръски, всичко сякаш плуваше и се поклащаше. На рамото му лежеше глава и той осъзна, че познава това лице. Той знаеше този профил – но какво правеше нишковещата в съня му? Сякаш тя го беше държала, докато той спеше, и странността на тази мисъл изцеди като през фуния целия ужас от съня, който обикновено изпитваше.

Оранжев пламък и черен дим трептяха, придавайки цвят на снежнобялата ѝ кожа. Тя беше толкова близо, че той виждаше как пепелта се събира върху миглите и къдриците от фината ѝ черна коса, които жегата и дъждът развяваха. Толкова много се беше променила, откакто той я беше срещнал: белегът като сълаза от отрововещерската киселина до лявото ѝ око, опърпаната, неравна линия на косата ѝ от огъня в Спорните земи.

Едуан не можеше да отмести поглед от нея. Колко ли още щети щеше да ѝ причини? Тази нишковеща, която изобщо не е била нишковеща?

Не би трябвало да е тук, помисли си той. Ако тя останеше в съня му, тогава щеше да умира като него. Отново и отново, докато дойде дъждът, а с него и Иврен.

Той не искаше тя да умре. Нито в съня си, нито в реалния живот. За разлика от него, тя не беше чудовище. Тя нямаше да се излекува от пламъците. Тя нямаше да се съживи.

– Изболт – опита се да каже той и за негова изненада името сякаш само се изтърколи от езика му. Меки гласни. Твърди съгласни. Звук и вкус, които ѝ прилягаха така идеално.

Тя се размърда. Дланите ѝ, отпуснати около Едуан, се свиха. Пръстите ѝ се впиха в бедрата му.

И при това докосване стомахът му сякаш замръзна. Дробовете му се стегнаха от студ. Огънят би ги погълнал, но нейното докосване беше направено от зима.

– Едуан – въздъхна тя и дъхът ѝ и пламъците около тях се укротиха. После угаснаха напълно, разкривайки езерце. Извор, който Едуан познаваше, заобиколен от вечнозелени растения и големи речни камъни.

Ледът вътре в него се втвърди още повече. Вече не носеше облекчение, а убийствени намерения.

Това не беше кошмар. Изболт наистина го държеше, тя наистина промълви името му насън, те наистина бяха заобиколени от пламъци.

Твърде много. Прекалено много беше за неговия измъчен ум или тяло да се справи и да разбере. Изболт толкова близо. Пръстите на Изболт все още притискаха бедрата му. Изболт, изпепеляваща земята.

Въпреки отчаяното си, неистово желание, въпреки всичките си инстинкти, които му крещяха да се събуди напълно, клепачите на Едуан се затвориха. Изпод езика му се изтръгна стон.

И тогава тъмнината го обхвана и пламъците на кошмара му го понесоха още веднъж.